

Sonett I

När minnet nu tryter

för sinnets fördämning.

Så vinner du av

att du vaknar

(på jorden.)

Då kan världen utstå sagans

förändring.

Men du finner dig själv

och

din glömska i orden.

Men varför

sitter min undran här

än

?

Av saknad

jag finner

mer

än

jag

tror.

Kommer min visdom

att

försvinna igen?

När minnet av huden

allt snabbare

gror.

I rummet du finner allt djupare vår.

Hur kan man försvara en glupande älv?

När poeten av dikten

en

födelse

får.

Och man kan ej skada

eller

skydda sig själv?

Jag bävar när

benen har hittat sitt bo.

Där glädjen blir lurad

att frodas

och

gro.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Missbruksbarn med Poeter.se id #87339 innehar upphovsrätten